

Smislena povezanost bezvremenog polja

Aleksandar Imširagić

*Većina nas veruje da vreme prolazi. Ta ideja prolaženja može se nazvati vremenom, ali to je pogrešna ideja: u stvarnosti, **vreme ostaje tamo gde jeste!***

Ako bismo pokušali da definišemo mehanizam kojim astrologija funkcioniše – najpribližniji odgovor bio bi *sinhronicitet* ili događaji koji su naizgled *neuzročno povezani*. To često izgleda kao niz koincidencija ili pukih slučajnosti – a Astrologija je nauka koja upravo tim „slučajnostima“ nalazi trag, zakonitost i smisao. Sinhronicitet – termin za vezu među događajima koji su naizgled nepovezani (ili bar ne uzročno) – je ključni zakon inteligencije Univerzuma. On je sastavni deo svih kosmičkih zakona sudbine, pa je tako i ključno polje mehanizma Astrologije. Potrebno je samo moći videti život bez „vremena“ kao kategorije i logika smislene povezanosti će se sama pojaviti.

Pokušajte da zamislite čitav svoj život u jednom trenutku – nezavisno od vremena! Dakle, Vi kao celovito biće, istovremeno u obliku bebe, deteta, odrasle osobe, starca ili starice... To je teško zamisliti, a eventualno se može osetiti kao iskustvo celine.

Stvar je u tome što “vreme” doživljavamo sekvencijalno, kroz događaje koji se odvijaju u nizu, a ne u istom trenutku. Naš razum jednostavno razmišlja sekvencijalno – posmatra činjenice jednu za drugom. Razum predstavlja svesni deo uma kojim se “racionalno” misli, dok osećanja predstavljaju onaj podsvesni ili suptilni deo svesti koji, ako je razvijeniji, obično daje kvalitete intuicije. Intuitivno, odnosno razvijenim područjem “podsvesnih” osećanja, možemo spoznati istovremenost svih zbivanja i tako “predvideti” budućnost ili znati nešto što se racionalno ne da objasniti.

Vreme-prostor = razum-osećanja

Šta iz svega ovoga možemo zaključiti? Izgleda da se razum kreće “pravolinijski”, a analizirajući svet i pojave uzročno-posledično, dok se osećaji prostiru kružno, odnosno istovremeno u svim pravcima.

Osnovni okviri naše stvarnosti jesu vreme i prostor, koji su se veoma dugo činili apsolutnim

kategorijama. Međutim, sa pojavom teorije relativiteta, a kasnije i teorija kvantne gravitacije, stvari više uopšte ne izgledaju tako. Naime, izgleda da postaje sve prihvatljivija činjenica po kojoj svi događaji koji se odvijaju u nečijem životu (odnosno u vremenu i prostoru univerzuma u kome živi) predstavljaju samo uveličanu sliku događaja u Umu date osobe (pri čemu pod Umom podrazumevamo polje razum-osećanja). Dakle, vreme zbog svoje, naizgled linearne prirode, čini razum u vašem mikrouniverzumu, a prostor, sa svojom osobinom neograničenosti, predstavlja zapravo naša osećanja. Prostor bez vremena predstavljao bi nas istovremeno u obliku tek rođene bebe, ma-log deteta, zrele i stare osobe sa svim ostalim promenama.

Geometrija osećanja

Vreme i prostor su gigantizovana slika našeg Uma, u kojoj se odigravaju naše misli. Svaka misao ima svoju materijalnu komponentu na nivou naše fiziologije (u vidu molekula neurotransmitera i neuropeptida koji se bukvalno sintetizuju u zavisnosti od aktivnosti uma) i na nivou okoline, u vidu konkretnog događaja, koji nastaje kao rezultanta odnosa vremena i prostora (tj. razuma i osećanja posmatrača).

Još je Ajnštajn obznanio činjenicu da gravitacija masivnih tela bitno utiče na zakrivljenost prostora i brzinu protoka vremena.

Prenesimo sada ovo stanovište na polje mikrouniverzuma u životu pojedinca, gde se kontinuum vreme-prostor-materija odražava na nivou razum-osećanja-telo (nervni sistem). Stanje nervnog sistema (materije) uzrokuje posebnu “geometriju osećanja”, koja opet utiče na sudbinu drugih materijalnih objekata koja uđu u polje osećanja date osobe (odnosno njen prostor). Budući da smo neraskidivo povezani sa čitavim univerzumom i da, zapravo, predstavljamo čitav univerzum (iz specifičnog ugla koji je određen

vremenom rođenja) – sve pojave koje se događaju na nivou našeg sistema „razum-osećanja-telo“ u potpunosti se odražavaju na sistem „vreme-prostor-materija“ koji nas okružuje. Drugim rečima, ono što se događa u nama jednako je onome što se događa oko nas, zato što ga mi takvim stvaramo (bili toga svesni ili ne).

Gravitacija nervnog sistema

Ovladati sopstvenom sudbinom (koja je, dakle, uslovljena specifičnom “geomerijom osećanja”, koju opet podržava struktura nervnog sistema sa kojim smo rođeni) u osnovi znači ovladati gravitacijom fiziologije. Nesvesna fiziološka neudobnost, koju prosečan čovek hronično održava kroz svoj život u ovakvom ili onakvom obliku, kreira određenu geometriju osećanja. Ta osećanja predstavljaju njegov životni prostor, u kome se događaji odvijaju po “zakonu sudbine”, odnosno po principu gravitacionog privlačenja koje stvara naš nervni sistem (kao kugle na platnu koje gravitiraju u udubljenja).

I ma koliko izgledalo neobično, da bi se ovladalo svojom sudbinom, u osnovi je potrebno ovladati gravitacijom sopstvenog nervnog sistema – a to znači održavati sklad između Uma i tela. Telo se mora nalaziti u konstantno udobnom, nenapetom stanju, kako bi moglo da generiše “prirodnu geometriju osećaja” (čitaj: “ravno platno”), koja će omogućiti razumu da proizvodi misli bez stresa i napetosti. Menjati kvalitet svoje sudbine moguće je pre svega kroz tehnike dubokog opuštanja nervnog sistema, jer tako menjamo “fiziološku gravitaciju”, što utiče na sasvim drugačiji tok kretanja “bilijarskih kugli”, tj. ishod događaja.

Ali, ako je vreme samo kretanje svesti – da li je moguće i fizički iskusiti vremena koja su “ostala davno za nama” ili ona “koja će tek doći”? Odnosno – da li je moguće putovati kroz vreme?

“Ljudi kao mi, koji veruju u fiziku, znaju da je razlika između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti iluzija koja se tvrdoglavo održava” – izjavio je jednom prilikom Albert Ajnštajn.

Postoji još jedna zanimljiva pojava vezana za vreme – a koja, pak, na nekauzalan način (ili na način koji nije očit kao uzročno-posledični) povezuje događaje, pojave i osobe iz različitih vremena.

Kako je stvarnost jedinstveno polje koje vibrira i koje je smisleno, ona stvara talase koji izgledaju različito i odvojeno jedan od drugoga.

Međutim, njihova povezanost se može uočiti ako pratimo ove naizgled nepovezane pojave (talase) kroz vreme. Tada uočavamo jedinstveno polje u kome je sve smisleno povezano. Pogledajmo neke primere ovih smisleno-neuzročnih povezanosti.

Titan i Titanik

Jedan od najproslavljenijih slučajeva koji potvrđuje da je sve vreme (i prošlo i buduće) već strukturisano u našoj svesti predstavlja pripovetka koju je 1898. objavila Morgan Robertson pod naslovom “Brodolom Titana”. Ona je nedavno ponovo objavljena, zajedno sa istraživanjem koje je vodio dr Jan Stivenson: „Paranormalna iskustva povezana s potonućem Titanika“. Brodolom Titanika u aprilu 1912. do u detalje odgovara pripovetki “Brodolom Titana”. U priči Robertsonova opisuje Titana kao veliki i luksuzan brod koji je vrlo brz. Na put se polazi u aprilu (u istom mesecu kad je Titanik potonuo), sa željom da se postigne rekord. Na palubi je parada bogatstva i lepote. Na putu kroz severni Atlantik, brod naleće na ledeni breg i biva smrtno ranjen. Parabola je potpuna čak i u pogledu nedovoljnog broja pojaseva za spasavanje!

Dr Jan Stivenson, profesor psihijatrije na univerzitetu Virdžinija, sazeo je podatke u prikazanoj tabeli, uz napomenu da se i u priči Titan smatrao nepotopivim.

Podudarnosti su sledeće: ime broda, mit o nepotopivosti, sudar sa ledenim bregom, potonuće u aprilu, loše smešten teret, dužina broda, brzina broda prilikom sudara, broj pojaseva za spasavanje, broj propelera, veliki gubitak ljudskih života. Razmatrajući ove činjenice u knjizi, dr Stivenson kaže da se kod većine ovih poklapanja teško može razlučiti gde završava logika, a gde počinje intuicija.

Međutim, mi se i dalje pitamo: jesu li to slučajnosti?

Ime broda	Titan	Titanik
Broj ljudi na brodu:	3000	2207
Broj pojaseva za spasavanje	24	20
Brzina udara u ledeni breg	25 čvorova	20 čvorova
Loše smeštena tonaža tereta	75000 tona	66000 tona
Dužina	800 stopa	882,5 stopa
Broj propelera	3	3

Linkoln i Kenedi

- Oba američka predsednika – Linkoln i Kenedi – bila su zabrinuta za ljudska prava Afro-amerikanaca.
- Linkoln je izabran 1860, a Kenedi 1960.
- Obojica su ubijena u petak, u prisustvu svojih supruge.
- Kenedi je ubijen vozeći se u Linkolnu (proizvodu Fordove fabrike), a Linkoln je ubijen u Fordovom pozorištu (Ford Theatre).
- Obojica su ubijena otpozadi, metkom u glavu.
- Džon Vajlks But (Linkolnov ubica) rođen je 1839, Li Harvi Oswald (Kenedijev ubica) rođen je 1939.

- Obojica ubica ubijena su pre suđenja.
- Obojica predsednika izgubila su sina tokom svog vladanja.
- Linkolnova sekretarica (prezime joj je bilo Kenedi) pokušala je da ga odgovori od odlaska u pozorište gde je ubijen; Kenedijeva sekretarica (prezime joj je bilo Linkoln) pokušala je da ga odgovori od odlaska u Dalas.
- But je ubio Linkolna u pozorištu i pobe-
gao u skladište; Oswald je ubio Kenedija iz skladišta i pobe-
gao u pozorište.
- Obojicu ubijenih predsednika nasledio je
čovjek sa prezimenom Džonson.
- Oba Džonsona bila su službenici američkog
Senata pre nego što su postali potpredsed-
nici.
- Endrju Džonson rođen je 1808; Lindon Be-
jns Džonson rođen je 1908.

Slučajnosti?

Ako vam se sve ovo čini pomalo komplikovanim, ne brinite! Ajnštajn je na pitanje o jednom složenom aspektu Teorije relativiteta odgovorio: “Ni meni tu nije sve tako jasno da bih mogao da vam tačno objasnim, ali mogu da vam to odsviram na violini.”